

Prædiken første søndag i advent i Malt kirke ved kirkens genindvielse

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: Da de nærmede sig Jerusalem og kom til Betfage ved Oliebjerget, sendte Jesus to disciple af sted og sagde til dem: »Gå ind i landsbyen heroverfor, og I vil straks finde et æsel, som står bundet med sit føl. Løs dem, og kom med dem. Og hvis nogen spørger jer om noget, skal I svare: Herren har brug for dem, men vil straks sende dem tilbage.« Det skete, for at det skulle opfyldes, som er talt ved profeten, der siger: »Sig til Zions datter: Se, din konge kommer til dig, sagtmodig, ridende på et æsel og på et trækdyrs føl.« Disciplene gik hen og gjorde, som Jesus havde pålagt dem. De kom med æslet og føllet og lagde deres kapper på dem, og han satte sig derpå. Den store folkeskare bredte deres kapper ud på vejen, andre skar grene af træerne og strøede dem på vejen. Og skarerne, som gik foran ham, og de, der fulgte efter, råbte: »Hosianna, Davids søn! Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn! Hosianna i det højeste!« Matt 21,1-9

Den fortælling fra Det nye Testamente, som indleder kirkeåret, er Jesu indtog i Jerusalem. Folkemængden modtog Jesus med åbne arme og hyldede ham som en konge. De skar grene af træerne og lagde dem og deres kapper ud, så de lå som røde løbere for at modtage ham på fornemste vis.

Indtoget i Jerusalem er en fortælling fra Jesu liv, som har et tilhørsforhold til hele to dag om året her i kirken. Ret beset er dette indtog jo knyttet til påsken. Det er en indgang til påsken, det som skete historisk set palmesøndag.

Når vi hører denne historie ved påsketid, står den dag, palmesøndag, så underligt i kontrast til det, der skete med Jesus i de efterfølgende dage. Den folkemængde, som tiljubler ham palmesøndag med palmegrene og sang, skal sidst på ugen råbe: "korsfæst ham". Og det sker. Han bliver pisket, fængslet og hængt op på et kors, til skræk og advarsel.

Men Jesu indtog i Jerusalem er imidlertid ikke kun forbeholdt påsken som højtid. Den hører også dagen i dag til – den første søndag i det nye kirkeår. Og hvad er da også bedre end starte kirkeåret med en procession, et festligt optog, hvad Jesu indtog i Jerusalem jo også er.

Beretningen her på første søndag i advent toner nærmest frem som en fanfare, lyder som et signal til os, om hvordan Gud fortsat kommer os i møde med sit ord og møder os med sin ånd.

Indtoget i Jerusalem er ikke kun historien om et indtog for længe, længe siden, men Jesu indtog fortæller os, om hvordan Gud fortsat gør sig gældende i verden, møder os med sit ord og med sin ånd lige her og nu med håbet om vores synders forladelse og det evige liv.

Indtoget i Jerusalem er således et optog, som vil sprede glæde ud i hele verden og det til alle tider, fordi betydningen af det, som Jesu er og gør med sit ord og med sit liv er noget blivende og bærende for vores liv med hinanden. Kristus bringer fortsat evig sommer og sætter al vores sorg i perspektiv. Der hvor han er, får synden og døden aldrig magten. Der skal kærligheden bo og håbet vokse ind i himlen. Så lad os derfor her på kirkeårets første dag, i denne nyrenoverede kirke møde livets herre med tak. Lad os smykke Jesu vej med grene og klæder. Glæd dig, jord! Og pris din Gud. Han kommer dig i møde, og overlader os aldrig blot til os selv.

Sagtmodig

Der er ord, som vi ikke bør glemme at bruge. Ord, som ikke blot er gode at smage på, men som også rummer et indhold, vi ikke må glemme.

Ord og sprog skaber virkelighed, desto vigtigere er det også at bruge gode og væsentlige ord. Ord, som kan fortælle os om livet, om det bærende og betydningsfulde.

Et sådant ord er ordet "sagtmodig". Jesus kom sagtmodig, ridende på et æsel, høre vi i fortællingen i dag, således opfylder han en gammeltestamentlig profeti. Sagtmodig er et godt, men ikke et særligt anvendt ord idag.

En hurtig søgning på google på computeren giver kun godt 21.200 henvisninger til "sagtmodig", mens en søgning på ordene "personlig udvikling" giver 649.000 henvisninger.

En sådan søgning på computeren kan tyde på, at ordet sagtmodig har en meget snæver brug i dag, og at ordet har mistet sin relation til vores hverdagsliv og savner forbindelse til vores erfaringer. Og man kan da også spørge sig selv: Er der andre steder end i kirken og i de bibelske skrifter, vi møder ordet "sagtmodig. Nej, det er der ikke noget der tyder på.

Men selv om ordet "sagtmodig" primært bruges i biblen og i en religiøs sammenhæng, så har ordet imidlertid noget godt at bidrage med. Lad os derfor se nøjere på ordet "sagtmodig". Hvad betyder det egentlig? Og hvordan og hvorfor var det lige, at Jesus palmesøndag red "sagtmodig" ind i Jerusalem og at det er dette syn af ham, som fører os ind i det nye kirkeår.

Ordet "sagtmodig" angiver, hvordan Jesus red anderledes ind i Jerusalem end de fleste store hærførere, som kom tilbage til deres hjemby efter et togt i det fjerne. De kom med pomp og pragt, fejrede sejrene, hyldedes for deres bedrifter og viste de erobrede skatte frem, fremvist af de tilfængtagne.

Jesus kommer netop ikke som en storfører med stor verdslig magt og myndighed. Med Jesus er det anderledes. Hans måde at være konge og Herre på er en anden. Hans ankomst er så stille, så rolig. Han er blot sig selv og fulgt af en flok disciple, en pjaltehær af tidligere fiskere, lazaroner, syge og dem, som ikke regnedes for noget.

Jesus fremtræder anderledes ydmyg, og at han rider sagtmodig ind i byen betegner således, hvordan hans herredømme er af anden karakter, at han ikke er den, der kræver at blive hyldet og fejret, men han kommer i stedet til os, møder verden som den er, og møder os her med en stærk og udelt vilje til fred og forsoning.

Ordet "sagtmodig" angiver umiddelbart noget mildt, stille, fredeligt og stilfærdigt, men egentlig betyder det hebræiske ord bag "sagtmodig" "at bøje sig".

Det at bøje sig betyder imidlertid ikke at man bliver kuert, knægtet eller kvalt af en større magt, men det at bøje sig er forbundet med viljen til at tjene, viljen til at livet ikke kun skal handle om mig selv og om hvad jeg selv får ud af mit liv her og nu.

Det er denne fornemmelse af at være del af noget større, en stærk udadrettet kraft og vilje til at ville andre, som ligger gemt i ordet sagtmodig. Det er alt dette, vi skal se i Jesus som kongen, der sagtmodig rider os imøde, og her følger os ind i det nye kirkeår.

Sidste søndag her i kirken, sidste søndag i kirkeåret, brugte Jesus netop også ordet "sagtmodig" om sig selv. De var i de trøstende ord, også fra Mathæusevangeliet, hvor Jesus siger til os: "Kom til mig, alle I som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer og lær af mig, for jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet, så skal I finde hvile for jeres sjæle. For mit åg er godt, og min byrde er let."

Gud og ydmyghed

Men stadigvæk "sagtmodighed" og al den snak om sagtmodige lyder det ikke for meget af stille vande, kuede sind og bøjede rygge, alt for milde øjne og lette bløde håndtryk

Hvis vi kun tænker på livet som en kamp om magt og ser alle relationer mellem os i det lys, så kan det se sådan ud. Og hvis vi kun lægger vægt på, at det væsentlige i livet er at være stærke og komme ud med det, som vi er fyldt af, og få vores eget realiseret, så vil Jesu ord lyde svage.

Men såfremt vi sætter vores lid til Gud og dermed til den kærlighed, der ikke søger sig selv, som gerne går i døden for os, og tager kampen op mod alle

destruktive kræfter, så aner vi måske det centrale i billedet af Jesus, der sagtmødig rider ind i Jerusalem.

For her ser vi jo underet. Her ser vi Guds eget underfulde væsen, et levende menneske, som Gud har sendt, og som selv er Gud. Et skrøbeligt og mærket væsen. Han står der, som et tegn på, at al vores viden ikke er tilstrækkeligt, hvor meget vi end lærer og udvikler os, at rigdom heller ikke er det bærende, hvor meget vi end kan købe og eje.

Jesu sagsmodighed udtrykker derimod det væsentlige, Guds væsen, Guds vilje til at sætte sig selv til side, kærlighedens væsen, det at ville møde os her, hvor vi er, og det selv i nok så korte og mørke dage, og hvor tyngede og nedbøjede, ja sagsmodige vi end kan føle os i hjerte, sind og krop.

Til sidst: I indledningen til bjergprædikenen i Mathæusevangeliet siger Jesus: ”Salige er de sagsmodige, de skal arve jorden”. Her tænker han ikke på sig selv. Med de ord udtrykker Jesus derimod et håb for os alle, hvor små og udsatte, vi end kan føle os i livet. Blot skal vi, som det står indhugget her i Malt kirke, på syddørens tympanon: Pulsate et appetitur Vobis: Bank på, og der skal lukkes op for jer (Matt 7,7). Sådan er der håb for hver en sagsmodig, dvs. håb for hver den, der må leve sit skrøbelige og sårbare liv her på jord.

Gud, hjælp til at leve i din kærlighed. I Jesu navn.
I Jesu navn Amen
